

הלכות בלים פרק טז

א. תנור גדול, שיריו ארבעה טפחים; והקטן, שיריו רבו. כיצד: שאם נשאר בגדול ארבעה טפחים, ובקטן רבו מקבל טמאה; פחות מכאן, אינו מקבל טמאה. וכן אם נטמא, ונתצו עד ששיר בו פחות מארבעה טפחים, או פחות מרב הקטן טהור; נשאר בו ארבעה, או רב הקטן עדין הוא בטמאתו. והפירה, שיריה שלוש אצבעות. הכפח עשהו לאפיה, שעורו כתנור; לבשול, שעורו כפירה.

ב. תנור שננטמא, ולא רצה לכתתו כיצד מטהרין אותו: חלקו לשלושה חלקים; וגורד את הטפלה שעל החרסים, עד שנמצא כל חרס מהן עומד על הארץ בלא טיט על גביו. חלקו לשנים, אחד גדול ואחד קטן הגדול טמא, והקטן טהור.

ג. חלקו לשנים בשווה כל אחד מהן טמא, לפי שאין אפשר לכוון. אבל טבלה שלחרס שיש לה דפן שנחלקה לשנים, טהורה; ואם היה אחד גדול, ואחד קטן הגדול טמא. תנור שנחלק לשלושה, ואחד גדול בשנים הגדול טמא, והשנים הקטנים טהורין.

ד. חתכו חליות לרחבו אם היה גבה כל חליה וחליה פחות מארבעה טפחים, טהור. חזר וסדר את החליות זו על גבי זו, ומרח עליהן בטיט, והחזירו תנור כשהיה הרי זה כמי שעשה תנור אחר, ואינו מקבל טמאה אלא מכאן ולהבא: והוא שיסיקנו כדי לאפות בו ספגנין, אחר שמרחו.

ה. הרחיק ממנו את הטפלה, ונתן חול או צורות בין החליות ובין הטפלה אינו מקבל טמאה לעולם: וזה הוא שאמרו הנדה והטהורה אופות בו, והוא טהור. היתה בו חליה אחת שיש בה ארבעה טפחים היא מטמאה במגע, ואין מטמאה באויר; ושאר כל החליות, טהורות.

ו. תנור שבא מחתך מבית האמן, ועשה לו סמוכין שמקבצין אותו להיות כאחד, ונתנן עליו והוא טהור, ונטמא כשיסיר את הסמוכין אותו, יטהר; ואפלו החזירן, הרי הוא טהור. מרחו בטיט, מקבל טמאה להבא; ואינו צריך להסיקו, שכבר הסק.

ז. תנור שחתכו חליות, ונתן חול בין חליה לחליה, וטח בטיט על הכל מבחוץ הרי זה מקבל טמאה. יורת הערביים, שהוא חופר בארץ וטח בטיט אם יכול הטיט לעמד בפני עצמו, מקבל טמאה; ואם לאו, טהור.

ח. המביא שברי כלי חרס, ודבקן זה בזה ועשין תנור, ועשה לו טפלה מבפנים ומבחוץ, והסיקו הרי זה מקבל טמאה, אף על פי שאין בכל חרס מהן כשעור.

ט. פיטס שקרזלו, ועשהו תנור, ועשה לו טפלה מבחוץ אף על פי שמקבל על דפנותיו כשעור, הרי זה טהור: שכלי חרס שטהר, אין לו טמאה לעולם, אלא אם כן עשהו תנור, ועשה לו טפלה מבפנים ומבחוץ.

י. תנור שלסדקין, שעשה טפלה לכל אחד ואחד, ומקום הסדקין מגלה הרי זה אינו מקבל טמאה. נתן טיט או סיד או גבסים על גבי הסדקין, הרי זה מטמא; נתן עליהן חרסית או

זפת וגפרית שעוה ושְמרים בצק או גללים, טהור. זה הכלל
דבר שאין עושין ממנו תנורים, אינו מחבר את הסדיקין.

יא. סדק תנור שנתנו כלפי זוית, ומרח בטיט מן הצדדין טהור.
דף של תנור שנתנו בזוית, להיות אופה בו טהור; ואם יש בו רב
תנור, מקבל טמאה.

יב. תנור שנתן בו עפר עד חציו אם נטמא מאוירו בלבד, אינו
מטמא אלא מעפר ולמעלה; ואם נטמא במגע, ונגעה טמאה
בו מתוכו נטמא כלו, אף מעפר ולמטה.

יג. הפירה, מקום שפיתת שתי קדרות; והכפח, מקום שפיתת
קדרה אחת. לפיכך פירה שנחלקה לארפה, טהורה; ולרחבה,
עדין מקבלת טמאה. כפח שנחלק, בין לארכו בין לרחבו טהור.

יד. הקלתות שלבעלי בתים שנפחתה קרקעיתה אם היה עמק
הפחת פחות משלושה טפחים, הרי זה מקבל טמאה: שאם
יסק בפחת מלמטה, תתבשל הקדרה מלמעלה.

טו. היה הפחת עמק שלושה או יתר אינה מקבלת טמאה, שהרי
האש רחוקה מן הקדרה ואינה בשלה. נתן אבן או צרור על פי
הפחת, עדין היא בטירתה; מרחו בטיט נעשת האבן קרקע
הפירה, ומקבלת טמאה מכאן ולהבא.